

mexikanske Regering — udelukkende begrundet ved den økonomiske Krise og ikke ved noget politisk Modsætningsforhold til Forbundet.

Den japanske Regerings Beslutning, som blev meddelt Folkeforbundet i en udførlig motiveret Note af 27. Marts 1933, er en direkte Konsekvens af den ekstraordinære Delegeretforsamlings Godkendelse af 19-Mands Udvalgets Beretning angaaende den kinesisk-japanske Konflikt. Beretningen, der den 24. Februar s. A. blev enstemmigt vedtaget af Forsamlingen, idet dog Siam undlod at stemme, lægger helt igennem Lytton-Kommissionens Rapport til Grund; den udtaler saaledes, at Kina har Suveræniteten over Manchuriet, og at Tilstedeværelsen af japanske Tropper udenfor den sydmanchuriske Jernbanezone følgerig er retsstridig.

Japan har efter Beslutningen om sin Udtræden ikke ladet sig repræsentere i Forsamlingen eller Raadet, derimod deltager det fremdeles i Nedrustningskonferencen og det internationale Arbejdsbureaus Virksomhed.

Tyskland notificerede officielt sin Udtræden den 19. Oktober 1933, idet det samtidig trak sig tilbage fra ethvert Samarbejde med Folkeforbundet, Nedrustningskonferencen og det internationale Arbejdsbureau. Den tyske Regerings Beslutning herom blev truffet den 14. Oktober efter et Møde i Nedrustningskonferencens Bureau samme Formiddag og staar utvivlsomt først og fremmest i Forbindelse med de dybtgaaende Uoverensstemmelser i Nedrustningsspørgsmaalet, som ved denne Lejlighed kom til Orde, idet Tyskland paa sin Side i Henhold til det af Storbritannien, Frankrig, Italien og de Forenede Stater i December 1932 afgivne Tilsagn om principiel Ligeberettigelse krævede, at dette Princip ogsaa i Praksis ubetinget skulde anerkendes i en

eventuel Nedrustningskonvention, medens den britiske Udenrigsminister som Ordfører for den af Storbritannien, Frankrig og de Forenede Stater vedtagne Plan fastholdt, at Tysklands reelle Ligeberettigelse kunde gennemføres ved etapevis Nedrustning over en længere Aarrække.

Medvirkende til Beslutningen om Tysklands Udtræden var utvivlsomt ogsaa Minoritetsdebatten i Forsamlingens 6. Udvalg, hvor Tyskland, som andetsteds omtalt, stod ret isoleret med sine Synspunkter.

Argentina har ikke siden den 1. Forsamling ladet sig repræsentere i Folkeforbundet, hvilket hænger sammen med den Omstændighed, at Regeringens Tiltræden af Pagten i 1919 og efterfølgende Ratifikation den 16. Januar 1920 fandt Sted uden Kongressens Samtykke, som forfatningsmæssigt kræves.

I dette Forhold er der nu efter 14 Aars Forløb sket en Ændring, idet Kongressen den 25. September 1933 med Enstemmighed i begge Kamre har godkendt Folkeforbundspagten med de i Tidens Løb foretagne Ændringer samt Versaillestraktatens Bestemmelser om den internationale Arbejdsorganisation. Det tør herefter antages, at Argentina fremtidigt vil give Møde saavel i Forsamlingen som i Raadet, hvori det under den 14. Forsamling indvalgtes.

Til trods for Kongressens manglende Samtykke har Folkeforbundet i den forløbne Tid stadig betragtet Argentina som oprindeligt Medlem, et Synspunkt som ogsaa den argentinske Regering synes at have anerkendt derigennem, at den indtil 1928 har betalt Argentinas Bidrag. Ved ovennævnte Lov bemyndiges Regeringen til at betale Bidraget for 1933, medens Spørgsmaalet om Bidragene for Perioden 1929 til 1932 senere vil blive afgjort efter Forhandling med Forbundets Generalsekretær.